

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת וָאֶרָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְךְ ט' - חֲלָק א'

קוֹנְטֵרְס 241

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיַה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

דְּכַתְיב, (במדבר יא) וַיִּשְׁמַע יי וַיַּחַר אַפּוֹ וַתִּבְעַר בָּם אֵשׁ

”

וְהֵאֵי אֲוֹדָנָא סְתִים לְבַר. וְעִקְמָא עֵייל לְגוֹ, לְהֵהוּא
נוקבא דנטיפא מן מוחא, בגין למכנש קלא
לְגָאו, דְּלֵא יפוק לְבַר, ויֵהֵא גָטִיר וְסְתִים מְפַל סְטְרוֹי.
בְּגִין כְּדֵּ הוּא רָזָא. ווי לְהֵהוּא דְּמֹגְלֵי רִזִּין, דְּמֵאן דְּמֹגְלֵי
רִזִּין כְּאֵלוֹ אַכְחִישׁ תְּקוּנָא דְּלַעֲיָלָא. דְּאִתְתְּקוֹן לְמִכְנֵשׁ
רִזִּין, וְלֵא יִפְקוֹן לְבַר.

תְּנִיָּא, בְּשַׁעְתָּא דְּצוּחִין יִשְׂרָאֵל בְּעֵאקָא, וְשַׁעְרֵי
מִתְגַּלְיִין מַעַל אֲוֹדָנִין, כְּדִין עֵייל קְלָא בְּאֲוֹדָנִין,

ספר נפלאות הזוהר

נט) הַגָּאוֹן הַקְדוּשׁ מִבְּעֵלְזוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ רַקַּח זְכוּרָנוּ צַדִּיק וְקְדוּשׁ לְבָרְכָה לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא
מוֹעִיד שְׁהֵבֵן אִישׁ חַי הוּא הַגְּדוֹל בְּדוּרוֹ - תּוֹנְתוֹ וְיִרְאָתוֹ קְדֻשָּׁתוֹ וּפְרִישׁוֹתוֹ שֶׁל רַבִּינוּ
הָיוּ מִכְרִיזִים עָלָיו מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ - וְגַם בְּמִתְיבְתָא דְּרַקִּיעָא הָיוּ מִכְרִיזִים עָלָיו
הַזְהָרוּ בְּפִלּוּגֵי וּבִתְרוּתוֹ

וְלֵא רַק זֹאת, אֲלֵא שְׁמַעְנוּ שֶׁל רַבִּינוּ הָיָה נוֹדַע פִּיחִיד בְּדוּרוֹ גַּם בְּפוֹלִין אֲצֵל אֶחָד
מִגְדוּלֵי הָאֲדָמוּרִיִּים דָּאז, הוּא הַגָּאוֹן הַקְדוּשׁ וְהַנּוֹרָא, אִישׁ הָאֱלֹקִים וּבַעַל רוּחַ הַקְּדוֹשׁ,
הָאֲדָמוּרִי הַשְּׁנִי שֶׁל חֲסִידֵי בְּעֵלְזוֹ, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ רַקַּח זְכוּר צַדִּיק וְקְדוּשׁ לְבָרְכָה (אֲשֶׁר הָיָה
נֶחֱשֵׁב כְּגִדּוֹל הָאֲדָמוּרִיִּים בְּדוּר הַהוּא), וְהוּא כְּפִי שְׁשַׁמְעֵתִי דְּבַר נִפְלֵא אֲצֵל הַרְבֵּה
מִחֲסִידֵי בְּעֵלְזוֹ, וּמִהַתְלַמְּדֵי חֲכָמִים שְׁבָהֵם, (וּמִהֵם הוּא הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק רַבִּי יַעֲקֹב גְּרִינְוֹלְד שְׁלִיט"א)
וְאָמְרוּ לִי שֶׁהוּא דְּבַר מְקַבֵּל וּמְפָרְסֵם וְיָדוּעַ בִּינְיָהֵם, שְׁפָאֲשֶׁר בְּשַׁנַּת תְּרַנ"ד נִפְטַר

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בְּהוּא נֹקְבָא דְנִטְיָה מְמוּחָא, וְכֹנֵשׁ (וְכִטֵּשׁ) בְּמוּחָא.
וְנִפְיָה בְּנוֹקְבֵי דְחוּטְמָא. וְאַתְזַעַר חוּטְמָא, וְאַתְחַמֵּם,
(ס"א וְאַתְקַמֵּט) וְנִפְיָה אִשָּׁא וְתַנְנָא מְאִינוּן נֹקְבִין, וּמְתַעְרִין
(דף קל"ח ע"ב) כָּל גְּבוּרָאן, וְעֵבִיד נֹקְמִין.

וְעַד לָא נִפְקִין מְאִינוּן נֹקְבִין אִשָּׁא וְתַנְנָא, סָלִיק הוּא
קָלָא לְעִילָא, וְכִטֵּשׁ בְּרִיחָא דְמוּחָא (ס"א בְּרִישָׁא
בְּמוּחָא), וְנִגְדִין תִּירִין דְמַעִין מְעִינִין, וְנִפְקֵי מְנַחֲרֵי תַנְנָא
וְאִשָּׁא, בְּהוּא קָלָא דְנִגִּיד לֹון לְבַר.

בְּהוּא קָלָא דְעִיל בְּאִוְדִין, אֲתַמְשְׁכָאן וּמְתַעְרִין
(ס"א מְתַעְרִין) כּוּלֵי הַאי, בְּגִין כִּד פְּתִיב, וַיִּשְׁמַע
יְיָ וַיַּחַר אַפּוֹ וַתִּבְעַר בָּם אִשׁ יְיָ. בְּהֵיחָא שְׁמִיעָה

ספר נפלאות הזוהר

הַאֲדָמוּר הַשְּׁנִי שֶׁל חֲסִידֵי בְּעֶלְז, הוּא הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ רַקַּח זָכַר צְדִיק
לְבָרְכָה הַנִּזְכָּר לְעִיל, אָמַר עָלָיו בְּנוֹ, הוּא הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ רַבִּי יִשְׁשַׁכָּר דִּב רַקַּח (מִי שְׁהִיָּה
אַחַר כִּד הַאֲדָמוּר הַשְּׁלִישִׁי שֶׁל חֲסִידֵי בְּעֶלְז) שְׁאָמַר לוֹ אָבִיו רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ הַנִּזְכָּר לְעִיל, שְׁלֵא
יִכְתְּבוּ עָלָיו עַל מַצְבֵּת קְבוּרָתוֹ יַחֲדָא בְּדוּרוֹ (כְּפִי שְׁפָתָבוּ עַל אָבִיו, הוּא הַאֲדָמוּר הַרְּאשׁוֹן רַבִּי
שֶׁר שְׁלוֹם רַקַּח זָכַר צְדִיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָה, שְׁפָתָבוּ עַל מַצְבֵּת קְבוּרָתוֹ יַחֲדָא בְּדוּרוֹ), אָבָל עָלָיו לֹא
יִכְתְּבוּ בֵּן, מִפְּנֵי שְׁהִיָּחִיד בְּדוּר הַזֶּה הוּא רַבִּי יוֹסֵף חַיִּים הַנִּמְצָא בְּבִגְדָא, וְהוּא הַיָּחִיד
בְּדוּרוֹ. וְכִד בְּאִמַּת הָיָה שְׁעַל מַצְבֵּת קְבוּרָתוֹ שֶׁל רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ רַקַּח הַנִּזְכָּר לְעִיל לֹא
כְּתָבוּ יַחֲדָא בְּדוּרוֹ (לְמִרְתָּ שְׁמַצַּד גְּדֻלְתוֹ שְׁאִין לְשַׁעַר הַיָּה רְאוּי לְכַנּוּי זֶה, כְּמִפְּרָסֵם), וּמִחֲמַת זֶה
לֹא כְּתָבוּ בֵּן גַּם עַל בְּנוֹ אַחֲרָיו הַאֲדָמוּר הַשְּׁלִישִׁי רַבִּי יִשְׁשַׁכָּר דִּב רַקַּח זָכַר צְדִיק
לְבָרְכָה. וְהֵנָּה, בְּשֵׁנַת פְּטִירָתוֹ שֶׁל רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ רַקַּח זָכַר צְדִיק לְבָרְכָה שְׁהִיָּתָה שְׁנַת

תורתך כל היום היא שיחתי. מה זה כל היום היא שיחתי? אלא מפאן למדנו, שכל מי שמשתדל בתורה להשלים הדין על בריו, כאלו קים את התורה בלה. משום כך כל היום היא שיחתי.

בא ראה, ביום התעסק בתורה להשלים הדינים, ובלילה התעסק בשירות ותשבחות עד שפא היום. מה הטעם? כל היום התעסק להשלים הדינים כדי להכליל שמאל בימין, בלילה, כדי להכליל דרגת הלילה ביום.

ובא ראה, בימי דוד המלך היה מקריב כל אותם חיתו שדי אל הים. פיון שבא שלמה, יצא הים והתמלא והשקה אותם. איזה מהם נשקים בראשונה? הרי פרשוה, אלו התנינים הגדולים העליונים, שכתוב בהם (בראשית א) ומלאו את המים בימים.

אמר רבי אלעזר, בצד מין העליון יוצאים שלשה עשר מעינות עליונים נהרות עמקים. אלה עולים ואלה יורדים. כל אחד נכנס בתבור. אחד מוציא ראשו ומכניס אותו בשני גופים, גוף אחד המאיר נוטל מימין למעלה, מפריד למטה אלה יאורים שיוצאים לארבעה צדדים.

מאותם נהרות ומעינות שלשה עשר, נפרדים שלשה עשר יאורים. נכנסים ונוטלים מים ארבע מאות ותשעים ותשעה יאורים וחצי מצד זה, וארבע מאות ותשעים ותשעה יאורים מצד זה בשמאל. נשאר חצי מפאן וחצי מפאן, ונעשה אחד. זה נכנס בין היאורים ונעשה נחש.

אשתאר פלגא מפאן, ופלגא מפאן, ואתעביד חד. דא אעיל בין אינון יאורין, ואתעביד חוּיא.

אעירה שחר. פד אתי יממא, אמר האי קרא, מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי. מאי כל היום היא שיחתי. אלא, מפאן אוליפנא, דכל מאן דישתדל באורייתא, לאשלמא דינא על ברייה, פאילו קיים אורייתא כלא. בגין כך, כל היום היא שיחתי.

הא חזי, ביומא אשתדל באורייתא, לאשלמא דינין. בלילה, אשתדל בשירין ותושבחון, עד דאתי יממא. מאי טעמא. כל יומא אתעסק לאשלמא דינין, בגין לאכללא שמאלא בימינא. בלילה, בגין לאכללא דרגא דלילה ביממא.

והא חזי, ביומי דדוד מלפא, הוה מקרב כל אינון (תהלים ק"ד) חיתו שדי, לגבי ימא. פיון דאתא שלמה, נפק ימא ואתמלי, ואשקי להו. הי מנייהו אתשקין בקדמיתא. הא אוקמוה. אליו תנינייא רברבין עלאין, דכתיב בהו, (בראשית א) ומלאו את המים בימים.

אמר רבי (דף כ"ז ע"ב) אלעזר, בסטרא ימינא עלאה, נפקין תליסר מבויעין עלאין, נהרין עמיקין, אליו סלקין, ואליו נחתין, עייל כל חד בתבריה. חד אפיק רישיה, ואעיל ליה בתרין גופין, חד גופא דנהרא נוטל מימין לעילא, אפריש לתתא אלה יאורין, נפקין לארבע סטרין.

מאינון נהרין מבויעין תליסר, מתפרשן תליסר יאורין, עלאין ונטלי מיא, ארבע מאה ותשעים ותשעה יאורין ופלגא, מסטרא דא. וארבע מאה ותשעים ותשעה יאורין ופלגא, מסטרא דא בשמאלא.

ראשו אדם כשושנה. קשקשיו
קשים ככרזל. כנפיו כנפים שטים
ונפרדים לכל אותם יאורים.
כשעולה זבוב (אליה), מכה ובוטט
את שאר הדגים. אין מי שקום
לפניו.

פיו לזהט אש. כשנוסע בכל אותם
יאורים מדעזעם שאר התנינים,
ובורחים ונכנסים לים. אחת
לשבעים שנה רובץ לצד זה, ואחת
לשבעים שנה רובץ לצד זה. אלה
יאורים חסר אחד מתמלאים ממנו.
תנין זה רובץ בין אותם יאורים.
כשנוסע, יוצאת פסת יד של אש
בקלפות. כלם עומדים וזועפים
בזעפם, (ועומדים בענפיו) מתערכים
אותם יאורים לעין (העין) תכלת
שחורה. וגלגלים נוסעים לארבעת
צדדי העולם. זוקף זבוב, מכה
למעלה, מכה למטה, וכלם
בורחים לפניו.

עד שלצד צפון עומדת שלהבת
אש אחת, והפרזו יוצא: התיצבו
זקנות והתפזרו לארבע זוויות, הרי
התעורר מי ששם קולר על פני
התנין, כמו שנאמר (יחזקאל כ"ט) ונתתי
חחים בלחייך וגו'. אז כלם
התפזרו, ולוקחים את התנין
ונוקבים פניו בצד הלחיים,
ומכניסים אותו לתוף נקב תהום
רבה עד שנשבר פחו, ואז מחזירים
אותו לנהרותיו (לנחיריו).

אחת לשבעים שנה עושים לו כף,
כדי שלא יקלקל מקומותיהם של
הרקיעים ועמודיהם, ועליהם הפל
מזדים ומברכים ואומרים, (תהלים
צ"ה) בואו נשתחוו ונכרעה נברכה
לפני ה' עושנו.

התנינים נכנסים (העליונים) למעלה,
עומדים אותם שמתברכים, כמו
שנאמר (בראשית א) ויברך אתם
אלהים. אלו שולטים על כל שאר

רישא: סומקא כורדא. קשקשוי: תקיפין
כפרזלא. גרפוי: גרפין שטאן
ואתפרשן לכל אינון יאורין. בד סליק זנביה,
(כ"א לנביה), מחי ובטש לשאר נונין, לית מאן
דיקום קמיה.

פומיה: מלהטא אשא. בד נטיל בכל אינון
יאורין, מדעזען שאר תניניא,
וערקין ועאלין בימא. חד לשבעין שנין רביין
לסטרא דא. וחד לשבעין שנין רביין לסטרא
דא. אלה יאורין חסר חד אתמליין מניה. דא
תנינא, רביין בין אינון יאורין.

כד נטיל נפק חד פסותא דאשא בקליפין,
פלהו קיימין וזעפין בזעפוי, (כ"א ונקפין
בענפיו) מתערכין אינון יאורין לעין (כ"א העין)
תכלא אוכמא. וגלגלין נטלין לארבע סטרי
דעלמא. זקיף זנביה, מחי לעילא, מחי
לתתא, פלא ערקין מקמיה.

עד דלסטר צפון, קם חד שלהובא דאשא,
וכרזא קרי, אזדקפו סבתין אתבדרו
לארבע זווין, הא אתער מאן דשוי קדלא, על
אנפוי תנינא, כמה דאתמר, (יחזקאל כ"ט) ונתתי
חחים בלחייך וגו'. כדין פלהו אתבדרון.
ונקטין ליה לתנינא, ונקבי אנפוי בסטר
עלעוי, ועאלין ליה לנוקבא דתהומא רבא,
עד דאתבר חיליה, כדין אהדרו ליה לנהרוי.
(כ"א לנהרוי).

חד לשבעין שנין עבדין ליה כדין, כגין דלא
יטשטש אתרין דרקיעין וסמכיהו.
ועלייהו כלא אודן, ומברכאן ואמרין, (תהלים
צ"ה) בואו נשתחוו ונכרעה נברכה לפני ה'
עושנו.

תניניא עאלין (כ"א עליון) לעילא קיימין אינון
דמתברכאן, כמה דאת אמר (בראשית א)

ויברך אותם אלהים. אלין

הַדְּגִים, שְׁכַתוּב וּמְלָאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיַּמִּים. וְעַל זֶה כְּתוּב (תהלים ק"ד) מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂי ה' כִּלְמַם בְּחֻמְקָהּ עֲשִׂיתָ.

תּוֹסֵפֶת

אֲשׁוּבֹר הַכּוֹפֵר דּוּדֵי לִי. אֲשַׁכַּל - זוּ הָאֵם הַעֲלִיזוּנָה. מָה אֲשַׁכּוּל מִתְקַשֵּׁט בְּכֶמֶה עֲלִים בְּכֶמֶה זְמוּרוֹת לְיִשְׂרָאֵל שְׂאוּכְלִים אוֹתוֹ, כִּף הַשְּׂכִינָה הַעֲלִיזוּנָה מִתְקַשֵּׁט בְּכֶמֶה קְשׁוּטִים שֶׁל שְׂמוּנָה כְּלִים, מִכְּמֶה קְרָבָנוֹת, מִכְּמֶה מִינֵי תְּכֵשִׁיטִים שֶׁל כַּפְרָה לְבָנִיָּה, וְהִיא עוֹמְדָת בְּהֵם לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, וּמִיָּד - וּרְאִיתִיהָ לְזָכֹר בְּרִית עוֹלָם, וְנוֹתַנָּת (להם משאלותם) לָנוּ אֶת בְּקִשׁוֹתֶיהָ בְּבִרְכוֹת הַלְלוּ שֶׁתִּקְנֶנוּ רְבוּתֵינוּ בְּתַפְלָה לְבַקֵּשׁ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ.

בְּאוֹתוֹ זְמַן כָּל הַדְּיָנִים שֶׁל הַשְּׂכִינָה הַתְּחַתּוּנָה, שֶׁהִיא הוּה"י אֲדָנִי, מִתְהַפְּכִים לְרַחֲמִים, כְּמוֹ זֶה יְהו"ה, לְקַיִם (ישעיה ה) אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם פְּשָׁנִים כְּשֶׁלֶג יִלְבִּינוּ - יְהו"ה. אִם יִאֲדִימוּ כְּתוֹלַע - הוּה"י. כְּצִמְרֵי יְהוּ - יְהו"ה. בְּכָל דְּיָנִים זֶה (כָּל הַדְּיָנִים שֶׁל זֶה) מִתְּלַבְּנִים מִהַשְּׂכִינָה הַעֲלִיזוּנָה.

וְרִיאַ הַשְּׂכִינָה הוּה"י, (בראשית א) לַהֵט הַחֲרִב הַמִּתְהַפֶּכֶת לְשִׁמּוֹר אֶת הַדָּרֶךְ עֵץ הַחַיִּים. וּפְרָשׁוּהָ רְבוּתֵינוּ, שְׂמֵתֵהֶפֶכֶת לִפְעָמִים רַחֲמִים, לִפְעָמִים דִּין, לִפְעָמִים אֲנָשִׁים, וְלִפְעָמִים נְשִׁים. לִפְעָמִים דִּין כְּמוֹ זֶה הוּה"י. לִפְעָמִים רַחֲמִים כְּמוֹ זֶה יְהו"ה. שֶׁהִרִי הוּא מַצֵּד שֶׁל עֵץ הַחַיִּים, כָּל הַדְּיָנִים מִתְהַפְּכִים לְרַחֲמִים. וּמַצֵּד שֶׁל עֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע, כָּל הַרַחֲמִים מִתְהַפְּכִים לְדִין, לְדוֹן בְּהֵם אֶת אוֹתָם שְׁעוֹבְרִים עַל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה.

וְעֵין זֶה בְּעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהוּא בִּינָה, כָּל שְׂמוֹת הַדִּין מִתְהַפְּכִים בְּהוּ וְלִדְיוֹן לְרַחֲמִים, מִשׁוּם זֶה פְּרָשׁוּהָ

שְׁלִטִין עַל כָּל שְׂאֵר נוּגִין, דְּכַתִּיב וּמְלָאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיַּמִּים. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים ק"ד) מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂי ה' כִּלְמַם בְּחֻמְקָהּ עֲשִׂיתָ.

תּוֹסֵפֶת

אֲשׁוּבֹר הַכּוֹפֵר דּוּדֵי לִי. (שיר השירים א) אֲשַׁכּוּל: דָּא אִימָא עֲלָאָה. מָה אֲשַׁכּוּל מִתְקַשֵּׁט בְּכֶמֶה עֲלִין בְּכֶמֶה זְמוּרוֹת לְיִשְׂרָאֵל דְּאֲכַלִּין לֵיהּ, הֲכִי שְׂכִינְתָא עֲלָאָה, מִתְקַשֵּׁט בְּכֶמֶה קְשׁוּטִין דְּשְׂמוּנָה כְּלִים, מִכְּמֶה קְרָבָנוֹת, מִכְּמֶה מִינֵי תְּכֵשִׁיטִין דְּכַפְרָה לְבָנִיָּה, וְאִיהִי קָמַת בְּהוֹן קָמִי מְלָפָא, וּמִיָּד (בראשית ט') וּרְאִיתִיהָ לְזָכֹר בְּרִית עוֹלָם. וְיִהְיֶבַת (כ"א לון שאלתין דלהון) לָן שְׂאִילְתִּין דִּילָהּ, בְּאֵלִין בְּרַפְּאָן דְּתִקְיֵנוּ רַבְּנָן בְּצַלוֹתָא, לְמַשְׁאַל קָמִי מְלָפָא.

בְּהוּא זְמַנָּא, כָּל דְּיָנִין דְּשְׂכִינְתָא תְּתָאָה, דְּאִיהִי הוּה"י אֲדָנִי, מִתְהַפְּכִין לְרַחֲמִי, כְּגוּוּנָא דָּא יְהו"ה, לְקַיִם (ישעיה א) אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם פְּשָׁנִים כְּשֶׁלֶג יִלְבִּינוּ, יְהו"ה. אִם יִאֲדִימוּ כְּתוֹלַע. הוּה"י. כְּצִמְרֵי יְהוּ, יְהו"ה. בְּכָל דְּיָנִין דָּא (נ"א כָּל דְּיָנִין דְּדָא) מִתְּלַבְּנִין מִשְׂכִּינְתָא עֲלָאָה.

וְאִיהִי שְׂכִינְתָא הוּה"י, (בראשית ג) לַהֵט הַחֲרִב הַמִּתְהַפֶּכֶת לְשִׁמּוֹר אֶת הַדָּרֶךְ עֵץ הַחַיִּים. וְאִימָא רַחֲמֵי רַבְּנָן, דְּמֵהַפְּכָא זְמַנִּין רַחֲמִי, זְמַנִּין דִּינָא. פְּעָמִים אֲנָשִׁים, פְּעָמִים נְשִׁים. זְמַנִּין דִּינָא, כְּגוּוּנָא דָּא הוּה"י. זְמַנִּין רַחֲמִי, כְּגוּוּנָא דָּא יְהו"ה. דְּהָא אִיהוּ מְסֻטְרָא דְּאִילְנָא דְּחַיִּי, כָּל דְּיָנִין מִתְהַפְּכִין לְרַחֲמִי. וּמְסֻטְרָא דְּעֵץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע, כָּל רַחֲמִי מִתְהַפְּכִין לְדִינָא, לְמִידָן בְּהוּ לְאִינוּן דְּעַבְרֵי עַל פְּתַגְמֵי אוּרִייתָא. וְעֵין דָּא בְּעֵלְמָא דְּאַתִּי, דְּאִיהוּ בִּינָה, כָּל שְׂמֵהָן דְּדִינָא מִתְהַפְּכִין בְּהוּ (דְּרִיא) רַחֲמִי, וּבְגִין דָּא אִימָא רַבְּנָן, לֹא כְּהַעוֹלָם הַזֶּה הַעוֹלָם הַבָּא.

רבותינו, לא כמו העולם הזה העולם הבא, ומשום כך בינה היא להט החרב המתהפכת, שמתהפכת מדין לרחמים לצדיקים, לתת להם שכר בעולם הבא. מלכות, להט החרב המתהפכת מרחמים לדין לדון בה את הרשעים בעולם הזה.

אבר מעץ הדעת טוב ורע, שהוא כמו המטה, לפעמים מתהפכים הנשים לשדות, ואנשים לשדים, ומשום זה (בראשית כט) ויגד יעקב לרחל. ומשום זה פרשה רבותינו, שאין לו לאדם לשמש עם אשתו עד שיספר עמה, שמה נתחלפה לו בשדה, משום שלטה בעץ הדעת טוב ורע מתהפכת מטוב לרע. ואם תאמר שהמכשפים של פרעה, שכתוב ויעשו כן החרטמים בלטיהם, היו מהפכים אותם המטות שלהם לנחשים. ומצד של אלה ההתהפכות יכולים להתהפך. (עי' תוספתא)

ואמרת אל אהרן קח את מטף. מה הטעם מטה אהרן ולא מטה משה? אלא אותו של משה יותר קדוש, שגזקק בגן העליון בשם הקדוש, ולא רצה הקדוש ברוך הוא לטמא אותו באותם מטות של המכשפים, ולא עוד, אלא לכפות אותם לכל אותם הבאים מצד השמאל, משום שאהרן בא מימין, והשמאל נכפה לימין.

רבי חייא שאל את רבי יוסי, הרי גלוי לפני הקדוש ברוך הוא שאותם מכשפים יעשו תנינים, מה הגבורה לעשות לפני פרעה תנינים? אמר לו, משום שממש היא הראשית להלקות, ומראשית התנין מתחיל שלטונו, (לשלטונו ומתחלת שלטונו התחיל להלקות) וא' שמחים כל המכשפים, שהרי ראש החכמה של הנחש שלהם

ובגין דא, בינה, איהי להט החרב המתהפכת, דמתהפכת מדינא לרחמי לצדיקים, למייהב לון אגרא בעלמא דאתי. מלכות, להט החרב המתהפכת, מרחמי לדינא, למידן בה לרשיעייא (דף כ"ח ע"א) בעלמא דין.

אבר מעץ הדעת טוב ורע, דאיהו כגוונא דמטה, זמנין דמתהפכין הנשים לשדות, אנשים לשדים. ובגין דא, (בראשית כ"ט) ויגד יעקב לרחל. ובגין דא, אוקמוה רבנן, דלית ליה לבר נש לשמשא עם אתתיה, עד דמספר עמה, שמה נתחלפה לו בשדה. בגין דלהט בעץ הדעת טוב ורע, מתהפכת מטוב לרע, ואי תימא דמכשפי פרעה, דכתיב ויעשו כן החרטומים בלטיהם. הווי מהפכין אינון מטות דלהון לנחשין. ומסטר'א דאלין הפוך כלין לאתהפכא. (ע"כ תוספתא).

ואמרת אל אהרן קח את מטף. מאי טעמא מטה אהרן, ולא מטה משה. אלא, ההוא דמשה איהו קדישא יתיר, דאתגליף בגנתא עלאה בשמא קדישא, ולא בעי קדשא בריף הוא לסאבא ליה באינון חוטרין דחרשיא. ולא עוד, אלא לאכפייא לון לכל אינון דאתיין מסטר'א דשמאלא, בגין דאהרן אתא מימינא, ושמאלא אתכפייא בימינא.

רבי חייא שאיל לרבי יוסי, הא גלי קמי קדשא בריף הוא, דאינון תרשין יעבדון תנינייא, מאי גבורתא איהו למעבד קמי פרעה תנינייא. אמר ליה, בגין דמתמן הוא שירותא לאלקאה, ומשירותא דתנינא שארי שולטניה, (נ"א לשולטניה ומשירותא דשולטניה שרי לאלקאה) פדון, חדו פולהו תרשי, דהא ריש חכמתא דנחש דילהון הכי הוה. מייד אתהדר ההוא

כף היתה. מיד חזר אותו תנין של אהרן לעץ יבש ובלע אותם. ועל זה תמהו וידוע ששלטון עליון יש בארץ, שהם חשבו שזה למטה (למעלה), חוץ מהם אין שלטון לעשות דבר, ואז ויבלע מטה אהרן. ורקא מטה אהרן שחזר לעץ ובלע אותם.

ורבן עשה אהרן שני אותות, אחד למעלה ואחד למטה. אחד למעלה, תנין עליון ששולט על אותם שלהם. אחד למטה, ששולט העץ על התנין שלהם. ופרעה היה חכם מכל מכשפיו, והסתפל ששלטון העליון שולט על הארץ, שולט למעלה ושולט למטה.

אמר רבי יוסי, אם תאמר שכל מה שעושים המכשפים אינו אלא במראית העין, שכן נראה ולא יותר - בא להשמיענו ויהיו דוקא, שכתוב ויהיו לתנינים. ואמר רבי יוסי, אפלו אותם תנינים שלהם חזרו להיות עצים, ועץ אהרן בלע אותם.

כתוב (יחזקאל כ"ט) הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרבץ בתוף יארי. משם ראשית למטה בשלטון שלהם, אבל חכמתם למטה מכל הדרגות והם.

בא ראה, חכמתם בדרגות תחתונות לכפותם לאותן דרגות בדרגות עליונות, ראש שלטונם ועקר שלהם למטה מאותו תנין, ומשתלשלים בתנין, שהרי משם נוטל חיל דרגה עליונה שלהם, משמע שכתוב אשר אחר הרחיים. רבי חייא היה יושב יום אחד על דלת שער של אושא. ראה את רבי אלעזר קטפירא (סוג עוף) טס אליו. אמר לו לרבי אלעזר, משמע שאפלו בדרבך הכל משתוקקים ללכת אחרך. החזיר ראשו וראה אותו. אמר, ודאי יש

תנינא דאהרן לאעא יבישא, ובלע לון. ועל דא תוורה, וידעו דשולטנא עלאה אית בארעא, דאינון חשיבו, דהא לתתא (כ"א לעלא), בר מנייהו לא אית שלטנא למעבד מידי, כדון, ויבלע מטה אהרן, מטה אהרן דייקא, דאתהדר לאעא ובלע לון.

ועל דא עבד אהרן תרין אתין, חד לעילא, וחד לתתא. חד לעילא, תנינא עלאה דשלטא על אינון דלהון. חד לתתא, דשליט אעא על תנינא דילהון. ופרעה חכים הוה מכל חרשוי, ואסתפל דשלטנא עלאה שליט על ארעא, שליט לעילא שליט לתתא.

אמר רבי יוסי, אי תימא, חרשיא כל מה דעבדין לאו איהו אלא בחיזו דעינא, דהכי אתחזי, ולא תתיר, קא משמע לן ויהיו דייקא, דכתיב ויהיו לתנינים. ואמר רבי יוסי, אפילו אינון תנינא דילהון אהדרו למיהו אעין, ואעא דאהרן בלע לון.

כתוב, (יחזקאל כ"ט) הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרובץ בתוף יאוריו. מתמן שרותא לתתא בשולטנא דילהון. אבל חכמתא דילהון, לתתא מפלהו דרגין איהו.

(אינין)

הא חזי, חכמתא דילהון בדרגין תתאין, לאכפין לון לאלין דרגין בדרגין עלאין, רישי שולטנותהון ועקרא דילהון, לתתא מההוא תנינא, ומשתלשלן בתנינא, דהא מתמן נטיל חילא דרגא עלאה דילהון. משמע דכתיב, (שמות י"א) אשר אחר הרחיים.

רבי חייא, הוה יתיב יומא חדא, אבבא דתרעא דאושא. חמא ליה לרבי אלעזר חד קטפירא טאסא גביה, אמר ליה לרבי אלעזר, משמע, דאפילו באורחך כלא תאיבין

אָצְלוּ שְׁלִיחוֹת, שְׁהָרִי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֹשֶׂה שְׁלִיחוֹת בְּכָל, וְכַמָּה שְׁלִיחוֹת יֵשׁ לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁלֹא תֹאמַר דְּבָרִים שְׁיֵשׁ בָּהֶם רוּחַ בְּלִבְךָ, אֲלֵא אֶפְלוּ אוֹתָם דְּבָרִים שְׁאִין בָּהֶם רוּחַ.

פְּתַח וְאָמַר, (חֲבִיקוּב ב') כִּי אֶבֶן מְקִיר תִּזְעַק וְכַפִּיס מֵעַץ יַעֲנֶנָּה. כַּמָּה יֵשׁ לְאָדָם לְהִזְהָר מִחֲטָאֵיו שְׁלֹא יַחֲטֵא לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאִם יֹאמַר מִי יַעֲיֵד בּוֹ? הֲרִי אֲבָנִי בֵיתוֹ וְעַצְמִים שֶׁל בֵּיתוֹ יַעֲיֵדוּ בּוֹ. וְלִפְעָמִים הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה בָּהֶם שְׁלִיחוֹת. בֹּא רָאָה, מִטָּה אֶהְרֵן שֶׁהוּא עֵץ יָבֵשׁ, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֹשֶׂה בּוֹ אֶת רֵאשִׁית הַנֶּסִּים, וְשִׁמְי שְׁלִיחוֹת נַעֲשׂוּ בּוֹ. אֶחָד שֶׁהוּא עֵץ יָבֵשׁ וְיִבְלַע אֶת אוֹתָם הַתַּנְיָנִים שְׁלֵהֶם, וְאֶחָד שְׁהָרִי לְשַׁעָה אַחַת חֲזוֹר בְּרוּחַ וְנַעֲשֶׂה בְרִיָּה.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, תַּפַּח רוּחָם שֶׁל אוֹתָם שְׁאוּמְרִים, שְׁלֹא עֲתִיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַחֲיוֹת מֵתִים, וְאִיךְ יַעֲשֶׂה מֵהֶם בְּרִיָּה חֲדָשָׁה. יִבְאוּ יִרְאוּ אוֹתָם הַטַּפְשִׁים אֶת הַרְשָׁעִים, הַרְחוּקִים מִן הַתּוֹרָה, רְחוּקִים מִמֶּנּוּ, בְּיַד אֶהְרֵן הִנֵּה מִטָּה, עֵץ יָבֵשׁ, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְפִי שְׁעָה הַפֶּךָ אוֹתוֹ לְבְרִיָּה מְשֻׁנָּה בְרוּחַ וְגוֹף. אוֹתָם גּוֹפִים שְׁהִיוּ בָּהֶם רוּחוֹת וְנַשְׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת וְשִׁמְרוּ אֶת מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְהִשְׁתַּדְּלוּ בַּתּוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא טָמֵן אוֹתָם בְּעַפְרָ - אַחַר כֵּן בְּזִמְנֵן שִׁיחַדֵּשׁ אֶת הַעוֹלָם עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שְׁיַעֲשֶׂה אוֹתָם בְּרִיָּה חֲדָשָׁה.

אָמַר רַבִּי חִיָּיא, וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁאוֹתוֹ גּוֹף שְׁהִיָה, לְקוּם. מִשְׁמַע שְׁכַתוּב (ישעיה כו) יִחְיוּ מֵתֵיךְ וְלֹא כְתוּב יִבְרָא, מִשְׁמַע שְׁהֶם בְּרִיּוֹת אֲבָל יִחְיוּ. שְׁהָרִי עֲצָם אַחַת

לְמַהֲךְ אֲבַתְרָךְ. אֶהְדָר רִישָׁא וְחִמָּא לִיָּה. אָמַר, וְדָאִי שְׁלִיחוֹתָא אִית גַּבִּיָה. דְּהָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכָלֵא עַבִּיד שְׁלִיחוֹתֵיהָ, וְכַמָּה שְׁלִיחוֹת אִית לִיָּה לְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּלֹא תִימָא מְלִין דְּאִית בְּהוּ רוּחָא בְּלַחְוִדֵיָּהוּ, אֲלֵא אֶפְלוּ אֵינּוֹן מְלִין דְּלִית בְּהוּ רוּחָא.

פְּתַח וְאָמַר, (חֲבִיקוּב ב') כִּי אֶבֶן מְקִיר תִּזְעַק וְכַפִּיס מֵעַץ יַעֲנֶנָּה. כַּמָּה אִית לִיָּה לְבָר נֵשׁ לְאַזְדַּהְרָא מְחוּבּוּי, דְּלֹא יַחֲטֵא קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאִי יִימָא מָאן יִסְהִיד בִּיָּה. הָא אֲבָנִי בִּיתִיָּה וְאֵעִי בִּיתִיָּה יִסְהִידוּ בִּיָּה. וְלִזְמַנִּין דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַבִּיד בְּהוּ שְׁלִיחוֹתָא. תָּא חֲזִי חוּטְרָא דְּאַהְרֵן, דְּאִיָּהוּ אָעָא יְבִישָׁא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא שִׁירוּתָא דְּנַסִּין עַבִּיד בִּיָּה, וְתִרִי שְׁלִיחוֹתֵי בִיָּה אֲתַעְבִּידוּ. חַד דְּאִיָּהוּ אָעָא יְבִישָׁא וְיִבְלַע לְאֵינּוֹן תַּנְיָנִיא דִּלְהוֹן. וְחַד דְּהָא לְשַׁעָתָא אֲתַהְדָר בְּרוּחָא וְאֲתַעְבִּיד בְּרִיָּה.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, תַּפַּח (דף כ"ח ע"ב) רוּחִיָּהוֹן, דְּאֵינּוֹן דְּאַמְרִין, דְּלֹא זִמִּין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַחֲזִיא מֵתִיא, וְהִיךְ יִתַּעְבִּיד מַנְיָיָהוּ בְּרִיָּה חֲדָתָא. יִיתוּן וְיַחֲמוּן אֵינּוֹן טַפְשָׁאִין חֲיִיבָיא, רְחִיקִין מְאוּרִיָּתָא, רְחִיקִין מַנְיָיָה, בְּיָדִיָּה דְּאַהְרֵן הוּא חוּטְרָא, אָעָא יְבִישָׁא, וְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְפּוּם שַׁעָתָא אֶהְדָר לִיָּה בְּרִיָּה, מְשֻׁנָּא בְּרוּחָא וְגוֹפָא. אֵינּוֹן גּוֹפִין, דְּהוּוּ בְּהוּ רוּחִין וְנַשְׁמַתִּין קְדִישִׁין, וְנִטְרוּ פְּקוּדֵי אוּרִיָּתָא, וְאַשְׁתַּדְּלוּ בְּאוּרִיָּתָא יְמָמָא וְלַיְלִי, וְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא טָמִיר לוֹן בַּעֲפָרָא, לְבַתָר, בְּזִמְנָא דִּיחַדִּי עֲלָמָא, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה דִּיעַבִּיד לְהוּ בְּרִיָּה חֲדָתָא.

אָמַר רַבִּי חִיָּיא, וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְּהוּא גּוֹפָא דְּהוּא, יְקוּם. מִשְׁמַע דְּכַתִּיב, (ישעיה כ"ו) יִחְיוּ מֵתֵיךְ, וְלֹא פְתִיב יִבְרָא, מִשְׁמַע דְּבְרִיָּין

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בני לא תשכח מפי זרעו

לא לשיכח ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בגולה

תקליטור אוצרות הזוהר וכו' **12.000**
ספרים, דרשות לשמיעה,
קבצים ותמונות ועוד...

בזכות החבור שלך,
ספר הזוהר הקדוש,
יצאו בני ישראל
מון הגלות
ברחמים

"בהאי חבורא דילך
דאיהו ספר הזוהר
יפקון ביה מון גלותא
ברחמי"

שיעור הגדול בעולם
תענייני הזוהר

"קול הזוהר"
שיעורים
בזוהר היומי
בטלפון
0722-990044

חפצי
הזוהר
העולמי

נחל לכיש 24/8
בית שמש
054-843-6784

קול הרשב"י
שיעור בזוהר היומי
0722-990055

בני לא תשכח מפי זרעו
קול
הרשב"י
0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.